

Laikrodis ant pašiūrės sienos rodo, kad jau beveik vidurnaktis. Nemanau, kad per paskutines beveik dvidešimt keturias valandas bent kiek miegojau, o per tą laiką aplankiau tris paralelines visatas, sutikau skirtingas savęs versijas, pavogiau žmogumi aprėdytą ančiasnapį ir pademonstravau keletą *oldskūlinių* hiphopo judesiukų. Tačiau keisčiausia yra tai, kad mums su tėčiu kartu dirbant ir stengiantis, kad vėjo turbino skriemuliai ir dantračiai tiktų jiems skirtose vietose, nesijaučiu nė kiek pavargęs.

Viskas, ko kada nors norėjau, – kad tėtis nustotų lakstęs po pasaulį ir praleistų su manimi nors šiek tiek laiko. Kad būtų ne kartais tėtis, o tikras tėtis, esantis šalia, kai man jo reikia. Kad turėčiau tėtį, kuris išklauso, ką sakau, kaip mama. Ir dabar, šiame pasaulyje, turinčiame du ten iš aukštai šviečiančius Mėnulius, pagaliau turiu tai, ko noriu.

Pažvelgiu į pašiūrės viršų, kur tėtis pritaisė mūsų pačių gamybos vėjo turbiną. Malūno mentės ir dviračio ratas blausiai apšviesti mėlynai pilko antro Mėnulio rutulio.

– Pasirengęs? – klausia tėtis.

Linkteriu galvą, ir jis siekia paspausti jungiklį. Kai malūno mentės ir dviračio ratas ima suktis, mūsų iškabinti lauko žibintai staiga nušviečia sodą. Jie akimirksniu naktį paverčia diena.

– Veikia, – sako tėtis, purtydamas galvą, lyg tuo netikėtų. – Tavo mama visada sakė, kad veiks. Turėdami pakankamai šitų vėjo turbinų įrenginių, galėtume pagaminti užtektinai elektros visam kaimui. Gal net visam pasauliui. – Jis pasisuka į mane šypsodamasis: – Albi, mes tai padarėme!

Staiga pasijuntu neįtikėtinai pavargęs. Noriu tėčiui pasakyti, koks esu laimingas, bet, kai išsižioju, vietoj žodžių pasigirsta tik žiovilys.

– Nagi, – sako tėtis, uždėdamas man ant pečių savo ranką. – Vienam vakarui pasaulio gelbėjimo pakaks. Einam, paguldysime tave į lovą.

Palėpęs kambario kampe matau pakraigėje pakištą kartoninę dėžę, o joje saugiai paslėptas Kvantinės banano teorijos eksperimentas.

Prisėdu ant lovos kraštelio, iš paskutiniųjų stengdamasis neužsimerkti.

– O dabar – tiesiai miegoti, Albi, – stovėdamas tarpduryje sako tėtis. – Rytoj turėsime užtekti-

nai laiko sugalvoti, ką darysime su savo išradimu. Galbūt galime nukeliauti į Londoną ir parodyti jį vyriausybės mokslininkams, dirbantiems su energijos krizės klausimu. Parodysime jiems, kad pagaliau sugalvojome sprendimą.

– Skamba puikiai, tėti, – sakau jam, kovodamas su žiovuliu. – Buvo nuostabi diena.

Tėtis šypsosi.

– Tavo mama buvo teisi, – sako jis. – Kai laikomės išvien, galime viską.

Tada jis tyliai uždarė kambario duris ir paliko mane vieną tamsoje.

Dar akimirką pasėdžiu, pro stoglangį žiūrėdamas į Mėnulius dvynius. Žinau, kad šios visatos Albis rytoj turi grįžti iš savo mokyklinės kelionės. Turėčiau lipti iš lovos ir lįsti į savo kartoninę dėžę. Bet esu pernelyg pavargęs, nesusilaikau neprigulęs. Man tik reikia truputėlį pailsinti akis...

– Tėti, aš grįžau!

Mano paties balsas, ataidintis laiptais, pažadina mane iš giliausio mano kada nors miegoto miego. Akimirką nežinau, kur esu. Tada pamatau virš lo-

vos kabantį Saulės sistemos plakatą – du Mėnuliai orbitoje aplink Žemę.

Dabar prisimenu. Tai ne mano kambarys. Tai net ne mano visata.

Laiptais ataidi tėčio atsakymas:

– Albi, – sako jis, ir net gulėdamas čia jo balse girdžiu nuostabą. – Nesitikėjau tavęs taip anksti pamatyti, juk vakar taip ilgai vakarojome. Ką tik buvau sode patikrinti vėjo turbinos. Ji vis dar veikia.

– Vėjo ko?

Pašoku iš lovos ir nurepečkoju iki pakraigėje nukištos kartoninės dėžės. Nebegaliu čia ilgiau pasilikti. Apačioje ne mano tėtis. Buvau jį tik pasiskolinęs. Įlipu į dėžę, kelius prispaudžiu prie krūtinės, kad tilpčiau, ir užveriu atvartus. Kampe tyliai vis dar veikia mamos nešiojamasis kompiuteris, ekrane skrieja nulių ir vienetų maišalynė. Ant klaviatūros guli saujelė plunksnų, o aš skubiai patikrinu, ar Geigerio matuoklis ir kvantinis sietuvas vis dar sujungti. Išgirstu laiptais artėjančius žingsnius.

Pagriebiu bananą ir jaučiu, kaip jis išskysta man tarp pirštų. Prekybos centruose bananams priskiriama „Geriausia iki...“ data, tačiau dabar man reikia

sužinoti, ar nepasibaigęs jo radioaktyvumo galiojimas. Kai tik vienatinis atomas šiame banane skils, Geigerio matuoklis spragtelės ir išnešdins mane iš šios vietos.

Kiekvienoje mano iki šiol aplankytoje paralelinėje visatoje mama vis tiek jau buvo mirusi. Nemanau, kad galėsiu ją dar kur nors sutikti. Bet tada prisi-menu tai, ką vakar sakė tėtis.

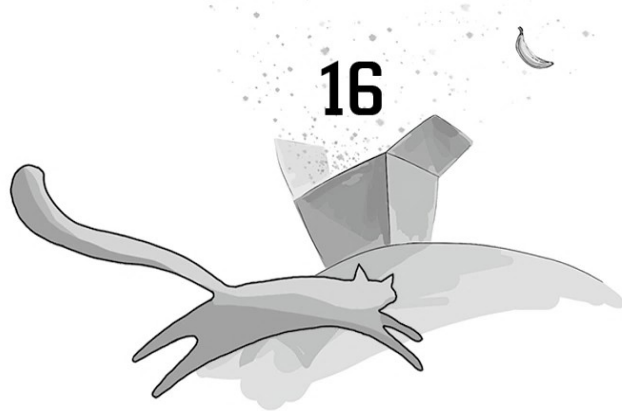
Tavo mamai mirus jaučiausi labai pasimetęs. Bet tu man padėjai pripažinti realybę, Albi. Tavo dėka pamačiau, kad gyvenimą vis dar verta gyventi.

Mano visatoje tėtis taip pat pasimetęs, bet dabar aš žinau, kad jam esu reikalingas.

Laikau bananą šalia Geigerio matuoklio ir meldžiu, kad šįkart jis nugabentų mane namo.

SPRAGT.

Tada visata suvirpa, o dėžėje pasidaro tamsu.

Iš pradžių pernelyg bijau atidaryti dėžę, baiminuosi to, ką galiu pamatyti. Vilkindamas laiką, paimu Albos kvantinį sietuvą, atsuku termosą dangtelį ir iškratau spiralinį amonitą sau į delną. Galvoju, kad tai buvo puikus planas. Tik gaila, kad jis nesuveikė.

Giliai įkvepiu ir atverčiu dėžės atvartus. Aplink tik tamsa. Kvantinė banano teorija, perkeldama mane į šią naują visatą, matyt, iškrėtė dar vieną pokštą – peršoko iš dienos į naktį. Bet kai išlipu iš dėžės ir dairausi, imu suvokti, kad namo manęs ji negrąžino.

Tai ne mano kambarys. Stoglangis toje pačioje vietoje, bet nėra teleskopo, ant grindų nėra knygų ir komiksų. Tada, kai mano akys apsipranta su